

[Leif Hermann]

øjeblik man stryger i nogle bemærkninger, vil det fortolkningsmæssigt naturligvis spille en væsentlig rolle for forståelsen af lovforslaget.

Jeg vil derfor endnu en gang opfordre en ordfører for regeringspartierne til at komme herop og bekræfte, at det forholder sig sådan, som vi har skrevet i vores mindretalsbetænkningens bidrag i de sidste tre linjer. Hvis det er således, at ingen ordførere for regeringspartierne vil gøre det, vil jeg meget kraftigt opfordre justitsministeren til at komme op og gøre det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslaget om en ny affattelse af § 1, § 1 i den nye affattelse og § 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Der er foreslået fornyet udvalgsbehandling, og der er tradition for, at vi imødekommer en sådan henstilling, så forslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af lovforslag nr. L 192:

Forslag til lov om ændring af lov om lands- og regionplanlægning, lov om regionplanlægning i hovedstadsområdet og lov om frigørelsesafgift m.v. af fast ejendom. (Frigørelsesafgiftsfondenes anvendelse).

Af miljøministeren (Chr. Christensen).
(Fremsat 11/2 87. Første behandling 19/2 87. Betænkning 30/4 87).

Der var stillet 2 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets over-

gang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Hanne Severinsen (V):

Jeg vil gerne bede om fornyet udvalgsbehandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1, § 1, således ændret, ændringsforslag nr. 2, § 2, således ændret, og §§ 3 og 4

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Anden behandling af lovforslag nr. L 77:

Forslag til lov om ændring af lov om frikommuner.

Af indenrigsministeren (Enggaard).
(Fremsat 12/11 86. Første behandling 20/11 86. Betænkning 30/4 87).

Der var stillet 14 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Agerschou (SF):

Som vi har sagt ved flere lejligheder, er det SFs opfattelse, at ideen om frikommuneforsøg er god, men vi har fra starten været utilfredse med den måde, forsøgene har væ-

[Agerschau]

ret planlagt og udført på. Vi mener, at specielt den kaotiske start har betydet, at forsøgene bliver langt mindre perspektivrige, end de ellers ville være blevet. Derved er antallet af forsøg, der virkelig kunne vise nye veje, blevet alt for begrænset. Samtidig kan vi se, at regeringen bremser forsøg, som den ikke har politisk sympati for. Det vil bl.a. vise sig senere i dag ved afstemningen om ændringsforslagene, hvor de borgerlige partier ikke vil gå ind for det forsøg med sabbatordninger for de ansatte, som flere frikommuner har ønsket. Det er desuden et problem, at frikommuneprojektet bliver brugt til at forsinke eller afvise forskellige lovinitiativer med henvisning til, at der er forsøg i gang. Nu behøver man altså ikke længere at nøjes med at henvise til et igangværende udvalgsarbejde, man kan også henvise til frikommuneprojektet, når man vil have sager trukket i langdrag. Det synes vi faktisk er temmelig uheldigt.

Det gælder f.eks. ønsket om at give efterlønsmødtagere mulighed for i lighed med pensionister at få udsat betalingen af ejendomsskatter. Der er ikke den fjerneste grund til at lave forsøg på det område; man kan med det samme være enten for eller imod. På samme måde var det i sin tid med afgiften for muldvarpebekæmpelse. Regeringen ødelægger efter vor opfattelse frikommuneforsøget ved den taktik.

Vi mener også, at man i Indenrigsministeriet har rodet grundigt rundt i det, når man med få ugers mellemrum bliver ved med at fremsætte nye ændringsforslag til det oprindelige forslag. Det oprindelige frikommuneforslag kunne have været vedtaget her i Folketinget midt i januar, men Indenrigsministeriets fremgangsmåde har forsinket det hele. Det er efter vores opfattelse dårligt håndværk. Det bliver mere og mere åbenbart, at det er en fejltagelse, at der ikke generelt er sikret en vurdering af forsøgene. Vi mener, at der burde være en vurdering, der foregår i et samspil mellem en central instans og de enkelte frikommuner. Det må være meningen, at forsøgene på et eller andet tidspunkt skal danne basis for en diskussion om ændringer af lovgivningen. Som vi vurderer det, kan det blive meget svært. Vi risikerer derved, at forsøgene i den sidste ende bliver ren beskæftigelsesterapi, og at det eneste konkrete, der sker, er, at forsøgsperioderne bliver forlænget

i det uendelige. En række af de forslag, ministeren har fremsat ved denne lejlighed, kan SF ikke medvirke til. De er efter vor opfattelse i bedste fald meningsløse. Vi vil gerne have forslaget tilbage til udvalget, for vi vil gerne have undersøgt, om hjemmelen til at tilbyde voksne deltagelse i visse former for folkeskoleundervisning siger, at den absolut skal ske mod betaling.

Henning Rasmussen (S):

Socialdemokratiet har i overensstemmelse med hidtidig praksis, når det drejer sig om frikommuneloven, koncentreret sig om at beskrive sine betænkeligheder og sine synspunkter i betækningsbidraget, og det har vi også gjort denne gang. Men jeg vil gerne gøre nogle enkelte bemærkninger om forslag, vi ikke kan tiltræde. Vi vender os bl.a. imod, at kommunalbestyrelser skal have lov til at nøjes med at behandle disse sager her ved én behandling, og vi fører frem som den væsentligste begrundelse, at her er der tale om en kommunalbestyrelsesbeslutning, der ikraftsætter en reel lovændring i en lang periode for den pågældende kommunes eller amtskommunes indbyggere. Loven bliver herefter på nogle områder anderledes, end den var før, og end den er i resten af landet. Det synes vi gør, at det er nødvendigt, at der sker to behandlinger, først og fremmest af den grund, at befolkningen får mulighed for på den måde at sætte sig ind i tingene og eventuelt protestere inden andenbehandlingen.

Vi har tidligere vendt os imod, at man forkorter klagefrister, sådan at de bliver urimeligt korte. Her er tale om et tilfælde i lovforslagets nr. 7, hvor en ankefrist bliver reduceret til 2 uger. Det finder vi er utiladelig kort, og vi siger nej til det for vores vedkommende. Vi er også betænkelige ved den bemyndigelse, en række kommuner får til en ændret sagsbehandling, når det drejer sig om godkendelse af særligt forurenende virksomheder, og vi har derfor valgt at sige nej til den bemyndigelse.

Bortset derfra har vi for vort vedkommende på nogle punkter med betænkelighed sagt ja, men vi har sagt ja af hensyn til frikommuneprojektet og af hensyn til principperne i det. Vi har egentlig ét meget stort ønske, nemlig at regeringen ville vise det samme

[Henning Rasmussen]

frisind over for forslag, som ikke falder i politisk smag, som vi andre viser over for forslag, som vi ikke er begejstrede for. Men det gør regeringen ikke, og den har den fordel frem for os, at den kan sortere de uønskede ting fra på forhånd. De kommer aldrig frem til behandling i Folketinget.

Må jeg sige til sidst, at vi i vores betækningsbidrag også har gjort opmærksom på, at det er en uhensigtsmæssig sagsbehandling, vi har i forbindelse med frikommuneforslagene. Det er ikke hensigtsmæssigt, at der 6 gange fremsættes ændringsforslag med nogle ugers mellemrum med det resultat, at vi ikke kan gøre tingene færdig. Ministeren har sagt til os, at han gerne ser, at der bliver fremsat to frikommuneforslag hvert år, og det er vi meget interesserede i – for vores skyld, hvis det er en hensigtsmæssig fremgangsmåde, så gerne 3 gange om året. Men at fremsætte forslag i begyndelsen af samlingen, som vi ikke får praktisk mulighed for at gøre færdig før i slutningen af samlingen, er ikke hensigtsmæssigt.

Ole Vig Jensen (RV):

Vi har i Det Radikale Venstre helt fra starten støttet frikommunetanken og dens virkeliggørelse. Vi har i hvert fald indtil nu også valgt som princip ikke at vurdere de enkelte forsøgsprojekter. Vi vil ikke på forhånd gøre os til dommere over resultatet af at sætte et forsøgs- og udviklingsarbejde i gang. Derfor har vi ikke taget konkret stilling til de mange ændringsforslag og tilføjelser, der ligger i den pågældende lovgivning. Vi vil lade forsøgene løbe og vil til sin tid tage stilling, når vi kender resultaterne. Vi har den overordnede garanti, kan man sige, at der ikke må ske forringelser af borgernes retsstilling, deres sundhedsmæssige og sociale forhold, og det mener vi skulle være en garanti for, at der ikke her sker en forskelsbehandling af folk, når det drejer sig om væsentlige områder.

Jeg vil også godt føje til, at jeg, da vi gennemførte denne lovgivning første gang, havde en forventning om, at vi ville se flere fantasifulde forslag, flere forslag, som var grænseoverskridende med henblik på at kunne give borgerne en bedre service i lokalsamfundet. Jeg synes, man må notere, at der kun er få grænseoverskridende forslag.

Da vi nu står over for en forlængelse af den periode, hvori man kan have frikommunestatus, skal jeg herfra opfordre til, at også indenrigsministeren går ind i konkrete overvejelser om at udvide kredsen af frikommuner, da nu forsøget kommer til at løbe i en 8-årig periode. De er givetvis kommuner, der i mellemtiden ville have lyst til at gå i gang med et forsøg, og det synes jeg vi skulle være åbne over for. Det kan så blive aktuelt, når der fremsættes frikommuneforslag på et senere tidspunkt.

Risgaard Knudsen (S):

Jeg har et par bemærkninger i anledning af ændringsforslag nr. 10. Når der er tale om vejområdet, kan jeg efter bedste evne ikke se, at der er behov for noget forsøg. Spørgsmålet om opgavefordeling på vejområdet har for år siden været gjort til genstand for en meget grundig behandling. Det skete i et af ministeren for offentlige arbejder i marts 1977 nedsat udvalg.

Jeg er enig i de synspunkter, som statens repræsentanter har præciseret i udvalgets betænkning, der blev afgivet i juni 1980. Det har jeg også tidligere haft lejlighed til at give udtryk for her i Tinget, og hvad jeg tidligere har sagt om sagen, vedstår jeg stadig. Jeg kan således ikke medvirke til vedtagelse af ændringsforslag nr. 10.

Når det er sagt, skal jeg samtidig føje til, at det selvfølgelig beroliger mig noget, at det er en meget, meget stærkt begrænset bemyndigelse, der er tiltænkt ministeren for offentlige arbejder. Jeg har noteret mig, at der ifølge bemærkningerne til indenrigsministerens ændringsforslag alene er tale om, at ministeren for offentlige arbejder har mulighed for at godkende et eventuelt forsøg for Københavns Amtskommune.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Jeg vil gerne først udtrykke min glæde over, at Folketinget har bekræftet sin støtte til frikommuneprojektet gennem den betænkning, der foreligger. Der er flertal for at forlænge frikommuneperioden med fire år, og det er kun i forhold til nogle få tilfælde af forsøgshjemmel, at indstillingen ikke er enig.

Jeg tror, at Folketinget på denne måde sender et vigtigt signal til frikommunerne. Uanset forskelle i politisk opfattelse ser Fol-

[Indenrigsministeren]

kettinget fortsat frikommuneprojektet som et afgørende led i bestræbelserne for at fremme nytænkning og omstilling i kommunerne. Det store arbejde, som frikommunerne lægger i deres frikommuneforsøg, er en sund investering til gavn for alle kommuner, og Folketinget vil til sin tid vide at drage nytte af forsøgs erfaringerne. Det er et vigtigt signal, fordi der i det forgangne år i pressen har været skrevet en del, som har været udtryk for en temmelig ensidigt negativ vurdering af frikommuneprojektet.

Kritikken har koncentreret sig om to forhold: at behandlingen af frikommunernes forsøgsønsker er alt for omstændelig og langsom, og at regeringen afslår ønsker, som den politisk ikke bryder sig om. Vi hørte lidt af de samme toner fra en enkelt ordfører i dag.

Lad det være erkendt, at det i nogle tilfælde har krævet uforholdsmæssig lang tid og stor ressourceindsats at få godkendt et frikommuneforsøg. På en konference for frikommunerne i marts havde jeg lejlighed til nøje at drøfte med kommunerne, på hvilken måde vi kunne gøre sagsbehandlingen mere smidig. Resultatet af konferencen er en handlingsplan, der består af tre dele.

For det første vil Indenrigsministeriet øge sin informationsvirksomhed over for frikommunerne, sådan at det bliver lettere for en kommunalbestyrelse at tage stilling til, om den ønsker at overtage et forsøg, som en anden frikommune har iværksat. Denne del af planen er allerede ført ud i livet. De første informationsblade om godkendte forsøg er blevet meget positivt modtaget i frikommunerne. Hvis en frikommune ønsker at overtage et allerede godkendt forsøg, koster det blot en telefonopringning til Indenrigsministeriet, så får man tilsendt regulativ og projektbeskrivelse for det godkendte forsøg, og papirarbejdet er i disse tilfælde minimalt.

Dernæst var der et stærkt ønske blandt frikommunerne om, at kravet om to behandlinger i kommunalbestyrelsen af regulativer opgives. Hr. Henning Rasmussen var inde på spørgsmålet i sit indlæg her i dag. Jeg forstod på hr. Henning Rasmussen, at han var imod at opgive de nu krævede to behandlinger. På konferencen gav frikommunerne udtryk for, at to behandlinger var uundværdigt.

På den baggrund har jeg stillet ændringsforslag om en ophævelse af dette krav. Ganske vist er regulativerne jo en slags lokal lov-

givning, som derfor bør undergives en grundig behandling og så vidt muligt offentlig debat inden den endelige vedtagelse, men det er både min og frikommunernes vurdering, at det kan nås uden et krav om to behandlinger.

Jeg har tillid til, at frikommunerne fortsat vil behandle forsøgsforslag meget grundigt, og at de vil søge at inddrage borgerne i den proces. Man skal huske på, at der ikke er noget til hinder for, at en frikommune beslutter at behandle nogle eller alle frikommuneregulativer to gange, selv om det altså ikke længere vil være et lovkrav.

Der er blandt frikommunerne også utilfredshed med, at det tog forholdsvis lang tid at skaffe den nødvendige lovhjemmel til godkendelse af forsøg, sådan som det også har været diskuteret her i dag. Jeg er enig i, at det bestemt er ønskeligt at afkorte denne behandlingsperiode væsentligt, og selv om forslag til frikommunelove fremsættes først i folketingsåret, vedtages de først senere, som nu også i år. Det skyldes naturligvis, at der hele tiden kommer ønsker om nye forsøg, som kræver ny lovhjemmel, og derfor har jeg da også løbende fremsat forslag om ændring af loven.

Denne fremgangsmåde er blevet fremholdt som uhensigtsmæssig, og det tror jeg er rigtigt, så jeg bidrager meget gerne til, at den kan blive bedre. Af hensyn til både frikommunerne og kommunaludvalgets arbejdsvilkår er det vigtigt, at vi finder en anden fremgangsmåde. Det er derfor, jeg over for kommunaludvalget har nævnt muligheden af i de kommende år at fremsætte to lovforslag om året, f.eks. et efterårsforslag og et forårsforslag, og så vidt muligt sådan, at jeg helt undlader at stille ændringsforslag til det lovforslag, der fremsættes straks efter Folketingets åbning. Jeg har forstået af ikke mindst hr. Henning Rasmussens indlæg i dag, at denne tanke deles af mange, og derfor vil jeg selv sagt arbejde videre med den.

Jeg tror, at vi med disse skridt har imødekommet de væsentligste ønsker fra frikommunerne om bedre vilkår for det praktiske frikommunearbejde.

Jeg vil gerne fjerne en sejlivet myte, nemlig den, at regeringen har afslået et stort antal forsøgsønsker, fordi, som det blev sagt af en enkelt ordfører, de ikke passer ind i regeringens politik. Jeg kan dokumentere, at der

[Indenrigsministeren]

er tale om en myte uden hold i virkeligheden. Der er givet afslag på 28 forsøgsønsker ud af 465. Af disse afslag vedrører 9 ønsker om forsøg med karensdagen, og det er jo nu helt uaktuelt, og 8 vedrører forsøg med anvendelse af arbejdsløshedsdagpenge til personer, der ikke er arbejdsløse. Der gives kun afslag på forsøg, hvis de strider mod de grundlæggende principper for frikommuneprojektet. Forsøg må ikke angribe befolkningens sundhed, velfærd eller retssikkerhed og skal i øvrigt være udgiftsneutrale i forholdet mellem staten og kommunerne. Forsøg med løn- og arbejdsvilkår som hovedemne godkendes heller ikke.

Det er klart, at når der kun gives afslag af disse grunde, vil der være forsøg, som man har kun lidt eller ingen sympati for, men det er imidlertid et led i frikommuneideen, at forsøg, der ikke rammes af de nævnte afslagsgrunde, skal godkendes uanset politisk sympati eller ej. Den politiske stillingtagen finder først sted, når man med baggrund i forsøgsresultaterne skal beslutte, om lovgivningen generelt skal ændres.

Hr. Ole Vig Jensen var i sit indlæg inde på, at man kunne overveje at udvide kredsen af kommuner, som deltager i frikommuneprojektet. Jeg har ikke nogen indvendinger imod at gå videre med disse overvejelser, da jeg har fornemmet, at der også hos andre medlemmer og i nogle kommuner kan være interesse for det.

Så kvitterer jeg naturligvis for hr. Risgaard Knudsens indlæg, hvori han noterede sit standpunkt med hensyn til forsøg på vejmrådet, og jeg må konstatere – ikke uventet – en betydelig trofasthed fra hr. Risgaard Knudsens side med hensyn til de holdninger, som han gennem disse 10 år har stået for.

(Kort bemærkning).

Henning Rasmussen (S):

Man kan jo lave mange statistikker på grundlag af de oversigter, vi får over frikommuneprojekterne, hvilke afslag der gives, hvilke der stadig væk er under forhandling, osv., og bruger man den statistik med de 28 afslag, der er givet, som ministeren her har gjort det, kan man godt komme til det resultat, at det ikke er ret mange, man har afvist. Men der ligger i massevis af tanker, som ikke er forhandlet færdig, og som ikke bliver gen-

nemført, fordi de ikke vil blive fremmet af regeringen. De er ikke med i ministerens oversigt. Der er massevis af ting, man på forhånd har fået at vide at man skal lade være med at komme med forslag om, for de bliver ikke til noget, og der er massevis af tanker, som folk ikke har bragt frem for regeringen, for ministrene, fordi man på forhånd ved, at det ikke nytter noget.

Det er det, der er grunden til, at der eksempelvis ikke er ét eneste forslag, der sprænger kommunalfuldmagtens nuværende grænser for, hvad kommuner må. Det er det, der er grunden til, at der ikke er forslag om f.eks. sabbatordninger eller noget som helst andet i den retning, for det er imod regeringens politik.

Der er ét forslag, som regeringen har sagt ja til, selv om det er imod dens principielle politiske holdning, og det er et begrænset forslag om ældretandpleje i nogle frikommuner. Det er det eneste forslag, man har at hænge sin hat på, når man vil vise, at man går med til forsøg, som alvorligt strider imod regeringens principielle opfattelse.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3
forkastedes, idet 54 stemte for, 66 imod.

Ændringsforslag nr. 4–8
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 9
forkastedes, idet 55 stemte for, 66 imod; 1 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 10
vedtoges med 115 stemmer mod 5; 1 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 11–14
vedtoges uden afstemning.

§ 1 med de foretagne ændringer og § 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Lovforslaget går herefter til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Anden behandling af lovforslag nr. L 141:

Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner. (Indvandrerkommuner, økommuner).

Af indenrigsministeren (Enggaard).

(Fremsat 13/1 87. Første behandling 27/1 87. Betænkning 30/4 87).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Henning Rasmussen (S):

Socialdemokratiet fremsatte i november et beslutningsforslag om en større indsats for at skabe flygtningene en fremtid i Danmark. Vi fremhævede meget stærkt i forslaget, at staten burde give en større dækning af de kommunale udgifter i forbindelse med flygtningene. Vi har også gang på gang fremhævet, at de stigende kommunale udgifter til flygtninge burde holdes uden for de rammer, der er lagt for de kommunale udgifter, eller i hvert fald lægges til, inden der beregnes afgifter eller tales om deponering af kommunale penge hos staten for overskridelser af en ramme.

Vi sagde det samme ved førstebehandlingen af dette lovforslag, og vi har derfor stillet et ændringsforslag om, at staten yder 80 mill. kr. mere i tilskud til de kommuner, der har særlig mange flygtninge og indvandrere, så der virkelig bliver tale om, at kommuner-

ne lettes – i stedet for, at der, som efter ministerens forslag, flyttes forholdsvis få millioner kroner mellem kommunerne. De 80 mill. kr. svarer til det beløb, som ministeren i 1987 har nedsat de hidtidige tilskud til vanskeligt stillede kommuner med, og som man i sin tid hentede hos kommunerne ved en beskæring af de kommunale bloktilskud.

Vi beklager, at der ikke har vist sig at være flertal for dette forslag, især fordi vi mener, at det er af meget stor betydning for befolkningens og kommunernes forståelse for, at flygtningenes problemer skal løses, at staten yder sin fulde støtte til de kommunale udgifter til flygtninge og indvandrere.

Vi beklager også, at der ikke er flertal for, at de kommunale udgifter til flygtninge holdes uden for de kommunale økonomiske rammer. Vi kan se, at der fortsat er meget stor forskel i opfattelsen hos regeringen og hos de kommunale organisationer af, hvilke udvidelser af den fastsatte ramme der skal ske på grund af de øgede udgifter, der er kommet, siden rammerne blev fastsat i sin tid, og derfor mener vi ikke, vi kan vente, at der ved de forhandlinger, der føres, bliver taget tilstrækkeligt hensyn til de stigende kommunale udgifter til flygtninge.

Derimod vil jeg gerne sige tak til samtlige partier i udvalget, fordi de er enige med os om, at de fire økommuner bør have det særlige tilskud til transportudgifter til unges uddannelse øget med omkring 5 mill. kr. i forhold til ministerens forslag. Det er klart, at det, der først og fremmest har fået udvalget til at sige ja til dette forslag, er den henvendelse, som vi har fået fra de fire økommuners borgmestre. Den har overbevist os om, at den foreslåede forøgelse klart var i underkanten af, hvad der ville være rimeligt og rigtigt, og det er derfor først og fremmest de fire borgmestres og Kommunernes Landsforenings samlede henvendelse til udvalget, der har bestemt den enstemmige indstilling fra hele udvalget til det fælles ændringsforslag om, at støtten bør øges med yderligere ca. 5 mill. kr. i forhold til forslaget.

Jeg kan anbefale alle tre ændringsforslag – og det sidste bliver så på det samlede udvalgs vegne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning